

Kommissionens i Mandatet indlemmede Forretning viser, at den i det Hele paa den nævnte Strækning forefandt ikke mindre end 32 Løge- eller Fiskegaarde, nemlig 9 ovenfor Randers Bro og 23 nedenfor samme. De 9 ovenfor Broen indstillede Kommissionen til at maatte forblive, da de vare opbyggede paa Armenen uden Forhindring eller Skade for Bramdybet, dog at Armen paa Nr. 8 forkortedes. Af de 23 nedenfor Broen¹⁾ bleve flere i større eller mindre Grad medtagne af Kommissionen. Nr. 1 og 2 dømtes til at borttage nogle „Steeg og Riis“, som vare Seildybet til Skade. Nr. 3 maatte ikke udsætte Armen længere end til Seildybet. Nr. 4 dømtes til helt at optages, da den stod Seildybet til Skade, hvorimod 2 Rusesteder maatte blive. Nr. 5 dømtes til at borttage en Del, som var til Skade for Seildybet. Nr. 7 dømtes af samme Grund til at forkorte Armen 4 Favne. Nr. 10 dømtes af Hensyn til Seiladsen til overalt at indflyttes 2 Favne. Nr. 11 fandtes at staa Seildybet til stor Skade, og dømtes til overalt at indflyttes 5 Favne. Nr. 12 fandtes at staa i Seildybet Seiladsen til største Forhindring og dømtes til fuldstændig at optages. Nr. 13 fandtes at være Seildybet og den seilende Mand til stor Afbræk og Forhindring og dømtes til fuldstændig at optages, dog at der ind mod Land maatte forblive et Rusested. Nr. 14 fandtes Seildybet til Skade at have udsat en Arm nogle Favne, der dømtes til at optages. Nr. 15 fandtes at være udsat i Seildybet den seilende Mand til Forhindring, og dømtes til overalt at indflyttes halvfemte Favne. Nr. 16 fandtes sat udi Seildybet den seilende Mand til stor Skade og Afbræk. Den dømtes til ganske at optages. Nr. 17 dømtes til at indflyttes paa den nederste Ende 4 Favne. Nr. 20 fandtes udsat i Seildybet, men nu at ligge øde. Der dømtes, at de endnu staaende store Pøle m. v. skulde ganske optages. Nr. 21 dømtes til at indflyttes 4 Favne. Nr. 22 dømtes til at indflytte en Arm 4 Favne.

Løgekommisjonen af 1663 løste saaledes med Kraft sin Opgave at frigjøre Seiløbet ind til Randers for alle de Belemringer og Forhindringer, hvormed det siden Geste Brocks Tid var bleven oplybt ved de talrige Løgegaarde. Kongen bekræftede ved Mandatet af 8. Marts 1664 (Bilag 10) i Et og Alt Løgekommisjonen's Forretning og indlemmede denne til fremtidig Efterlevelse i selve det aabne Mandat.

Endnu staaer tilbage at omtale, at, som Kommissionen beretter i sin Forretning, Dyrigheden i Randers paa Borgerfiskets Vegne klagede til Kommissionen over den store Usikkerhed, som blev begaaet paa Fjorden med Blusfen paa Vandet om Matten og idelig Pulsen, „Driff“ og Bøielgarn, hvilket syntes Borgerfisket og Mange, som rette Løgegaarde eier, til største Skade og Forhindring, idet saadan Usikkerhed forjagede Fisken af Fjorden til største Afbræk for „den Algemene“, og gav sig daglig tilkjende „udi Fiskens Aftagelse“. De tidligere Forbud syntes at være gaaede i Forglemmelse; men Borgerne androge paa, at de gamle Brevkister paa Dronningborg maatte oplades, saa vilde man deri finde Efterretning saa vel om, hvorvidt de gamle Fiskegaarde maatte udsættes mod Seildybet, som ogsaa om ulovligt Fiskeri paa Fjorden. Til disse Bemærkninger tog Kongen det Hensyn, at han ved det oftmeldte aabne Mandat af 8. Marts 1664 (Bilag 10) forbød Brugen af al Blusfen og Baad paa Fjorden om Matten saavel som Pulsen, „Driff“, Bøielgarn og Øyster.

Randers Borgere udvirkede saaledes atter en Forbudsbestemmelse mod Brugen af visse Fiskeredskaber og Fiskemaader. Det var Forbudsbestemmelser, som Enhver, der fiskede, havde at holde sig efterrettelig, som det hedder i Mandatet, „under Straff som wed bør“; men om en Eneret for Randers Borgere eller nogen Anden til at fiske paa Fjorden eller en vis Del af samme, saasom Seildybet, var der fra ingen Sider Tale. Hvad Seildybet angaar, da viser Mandatet, at det, som tilsigtedes, var, at ophæve den Misbrug, der ved Løgegaardene havde fundet Sted, „den seilende Mand til største Skade och Hinder, och øf derudoffuer udi Worris Toldrettighed stor affgang“, og at det var billigt, at „Wi Naadigt meere henfænde haffuer til det gemeene Beste, Schiffartens Befordring og Commercierns tiltagelse end Noget faaes egen Nyttighed“.

For at sikre Mandatets Efterlevelse tog Kongen omhyggelige Forholdsregler. Han sendte nemlig Mandatet til daværende Befalingsmand over Amtet, Offue Suel, med en Ordre af 31. Marts 1664 (Bilag 10), hvori han befalede ham at lade det læse og forkynde paa tilbørlige Steder og paa de dets Udførelse og Overholdelse. Endvidere sendte

¹⁾ Blandt disse er, sandsynligvis ved en Skadesløshedsfeil ved Indførelsen af Mandatet i Rentekammerets Protokol, Nr 8 sprunget over; men Stadfeldt, der har havt Mandatet, angiver (Pag. 69) den at hedde Dybgaarden og at ligge paa den nordre Side, samt tilhøre de Rhoder i Kjøbenhavn.